

KAREN M. McMANUS

NINCS
MIT
MONDANI

Dream
válogatás

Brynn négy évvel ezelőtt hagyta ott a Saint Ambrose magániskolát, nem sokkal azután, hogy meggyilkolták kedvenc tanárát. A bűntény a címlapokra került, és a tanár holttestére három diák bukkant rá az iskola mögötti erdőben. Az ügyet azóta sem zárták le. Brynn most visszaköltözik a városba, hogy az iskola mellett megkezdje álmai gyakornoki munkáját egy televíziós oknyomozó műsoránál. Mindez arra ösztönzi, hogy megpróbálja kideríteni, mi is történt valójában.

A holttestet megtaláló gyerekek azonban Brynn útját állják, köztük Tripp Talbot, a korábbi legjobb barátja is. Ha Tripp nem tartja a hátát, a másik két diákot meg is vádolhatták volna, most viszont mindketten az iskolai hierarchia tetején állnak. Tripp barátai soha nem felejtették el, amit aznap értük tett, ahogyan Tripp sem felejtette el, hogy minden, amit a rendőrségnek mondott, merő hazugság volt.

Brynn belemélyed a múltba, hogy felrzza a jelent, és miután nyomozni kezd, olyan titkokat tár fel az iskoláról, meggyilkolt tanáráról és korábbi jó barátjáról, Trippről, amelyek mindent megváltoztathatnak...

KAREN M. McMANUS

New York Times sikerlistás young adult krimik szerzője. Az eddig megjelent művei közül a leghíresebb a Le hull a lepel-sorozat, melyből televíziós minisorozat is készült. Kritikusok által méltatott, díjnyertes munkáit több mint negyven nyelvre fordították le.

Tudj meg többet a könyvről:

www.karenmcmanus.com

www.facebook.com/DreamKonyvek

www.facebook.com/DreamValogatas

„Nagyon izgalmas regény a műfaj mesterétől, egy ültő helyedben el fogod olvasni. Ez az eddigi legjobb.”

Kirkus Reviews

„Az iskolai rejtélyeknek mindig van egy érdekes élük. Ez az élet sebezhető időszaka, összetett motivációkkal. McManus könyve különösen jó abban, hogy szimpatikus és összetett karaktereket adjon nekünk. A Nincs mit mondani az én listám élén áll ebben a műfajban. Érdemes elolvasni.”

Amazon

„Egy kígyózóan szövevényes olvasmány meggyőző nyomokkal és megdöbbentő leplezésekkel.”

Publishers Weekly

„Karen McManus legújabb könyve igazi gyöngyszem a krimi rajongóinak, de mindenki találhat benne valami szerethetőt.”

School Library Journal

„A szerző egyetlen pillanatig sem hagyja pihenni az olvasóit, mert gyors egymásutánban húzza elő a gyanúsítottakat a fiókból, rengeteg váratlan fordulattal.”

BookPage

KAREN M. McMANUS

NINCS
MIT
MONDANI

— részlet —

Dream
válogatás

1. FEJEZET

BRYNN

– Van kedvenc bűntényed?

A tágas váróteremben mellettem ülő lány olyan vidáman és olyan széles mosollyal teszi fel ezt a kérdést, hogy szinte biztosra veszem, rosszul hallottam.

– Kedvenc *micsodám*? – kérdezek vissza.

– Bűntényed – mondja tovább mosolyogva.

Hát, jó. Ezek szerint nem hallottam rosszul.

– Úgy általában, vagy... – kezdek a válaszba óvatosan.

– A műsorból! – mondja a lány, hangjában enyhe türelmetlenséggel. Persze, valahol igaza van. Tudhattam volna, mire gondol, tekintve, hogy egy modern irodahelyiségben ülünk, ahol az *Indíték* című oknyomozó műsort szerkesztik.

Próbálok magam összeszedni.

– Ja, igen, persze. Nehéz eldönteni. Mindegyik annyira... – Vajon mi lenne a legjobb szó? – Magával ragadó.

– Nekem a legjobban a Story-ügy tetszett – magyarázza a lány, és csakúgy dől belőle a szó.

Lenyűgöző, milyen részletesen emlékszik az egy évvel ezelőtt vetített műsor legapróbb jeleneteire. Nyilvánvaló, hogy egy igazi *Indíték*-szakértő, miközben én csak nemrég tértem át a valós bűntényekkel foglalkozó oknyomozó újságírásra. Az igazat megvallva nem gondoltam volna, hogy behívnak ide interjúra. A jelentkezésem... hogy is mondjam, enyhén szólva is konvencióktól mentesre sikeredett.

Végső kétségbeesésemben írtam meg.

Alig két hónappal ezelőtt, az érettségi előtti októberben még úgy tűnt, hogy az életem sínen van. Chicagóban éltem, az iskolai lap főszerkesztőjeként dolgoztam, és korán leadtam a jelentkezésemet álmaim egyetemére, a Northwesternre. Két legjobb barátom is úgy döntött, hogy oda jelentkezik, és úgy terveztük, együtt fogunk lakást bérelni. Aztán egyszer csak katasztrófák sorozata következett. Kirúgtak az iskolai laptól, várólistára kerültem a Northwesternen, a szüleim pedig közölték, hogy apámat a munkahelyén áthelyezik a cég székhelyére.

Vagyis vissza a szülővárosomba, Sturgisbe, Massachusetts államba, abba a családi házba, amit a szüleim egy időre a nagybátyámnak, Nick bácsinak adtak bérbe, amióta elköltöztünk. „Egy új kezdet” – magyarázta anya, kényelmesen megfélekedve arról, hogy milyen kétségbeesetten próbáltam menekülni onnan négy évvel ezelőtt.

Azóta folyamatosan azon munkálkodom, hogy találjak magamnak egy szakmai gyakorlatot, hátha ettől a Northwestern újra megfontolja a felvételemet. Az első fél tucat elutasító levél rövid volt, személytelen formanyomtatványok. Senkinek nem volt bátorsága azt írni, amit igazából gondolt: *Kedves Ms. Gallagher! Mivel az ön legolvasottabb cikke az iskolai lapban publikált pöcsfotó-gyűjtemény, ezért alkalmatlan erre a pozícióra.*

Csak tisztáznám, hogy a pöcsfotókat nem én csináltam és nem is én posztoltam. Az én bűnöm csupán annyi, hogy vol-

tam olyan lúzer, hogy nyitva hagytam az iroda ajtaját, miután kimentem, ráadásul még a laptopról sem léptem ki. Csakhogy ez már nem is olyan fontos, mert az én nevemet screenshotolták vagy ezerszer, majd végül a BuzzFeeden kötött ki ilyen főcím alatt: A SZELES VÁROS ISKOLAI BOTRÁNYA: ROSSZ TRÉFA VAGY PORNOGRÁFIA?

Nyilván mindkettő. A hetedik udvarias elutasító levél után eszembe is jutott, hogy amikor egy ilyen téma áll az első helyen, ha rákeresünk valaki nevére a Google-ön, nincs értelme azt tagadni. Éppen ezért egy másik utat választottam, amikor beadtam a jelentkezést az *Indíték*hoz.

A mellettem ülő lány még mindig beszél, felkészült és mély elemzést nyújt a Story család történetéről.

– Hova jársz suliba? – kérdezi. Egy cuki kis motoros dzseki van rajta, alatta feliratos póló és fekete farmer, engem pedig megnyugtat, hogy valamennyire hasonlóan öltözködünk. – Én az Emersonra járok, első éves vagyok a média-újságírás szakon, de gondolkozom rajta, hogy váltok.

– Én még gimis vagyok – mondom erre.

– Igazán? – dülled ki a lány szeme. – Azta! Nem is tudtam, hogy ez a gyakornoki állás gimisek számára is nyitott.

– Engem is meglepett – válaszolom.

Az *Indíték* nem szerepelt azon a listán, amit a suliban a pályorientációs tanácsadómmal összeállítottunk a gyakornoki munkákról. Valójában a tizennégy éves húgommal botlottunk bele a Boston.com-ot böngészve. Egészen addig, amíg a Google-ön rá nem kerestünk az *Indíték*ra, nem is tudtam, hogy a műsorvezető, Carly Diaz New Yorkból ideiglenesen Bostonba költözött tavaly nyáron, mert az egyik szülője megbetegedett és a közelében akart maradni. Az *Indíték* nem egy közismert műsor, de izgalmas, és igazi bűntényeket dolgoz föl. Jelenleg csak egy kisebb

kábelcsatornán sugározzák, de az a hír járja, hogy hamarosan egy nagyobb streamelő is átveszi.

A Boston.com-os cikk címe ez volt: AZ ÖNTÖRVÉNYŰ CARLY DIAZ, AKI AKÁR A SAJÁT SZABÁLYAIT IS MEGSZEGI, hozzá egy fotót mellékeltek Carlyról, amin karba tett kézzel állv a Newbury Street közepén, egy élénk színű ballonkabátban. Nem olyan fajtának tűnt, aki elítélne valakit egy nyilvános lebögés miatt, inkább olyanak, aki elvárja, hogy felvállald a hibáidat.

– És az iskolai lapnak dolgozol? – érdeklődik a lány.

Na, most jól megforgattad a kést bennem, Emersonos lány.
– Nem, jelenleg nem.

– Igazán? – húzza fel a szemöldökét. – De akkor hogyan...

– Brynn Gallagher? – szólít a recepciós. – Be tudsz menni Carlyhoz.

– Carlyhoz? – az Emersonos lány szeme elkerekedik, miközben én feltápáskodom a székből. – Azta! Nem is tudtam, hogy ő tartja az interjúkat.

– Most már ezt is tudjuk – jegyzem meg, és az Emerson-lány a sok kérdésével együtt hirtelen egy biztonságos kikötőnek tűnik, és úgy mosolygok rá, mint egy régi, jó baráttra, miközben a vállamra akasztom a laptoptáskámat. – Drukkolj nekem!

A lány felmutatja a hüvelykujját.

– Menni fog!

Elindulok a recepciós után egy rövid, szűk folyosón, amely egy nagyobb tárgyalóba vezet hatalmas, mennyezetig érő ablakokkal, melyek a Back Bayre néznek. Nem bírok a kilátásra koncentrálni, mert Carly Diaz ezer megawattos mosollyal feláll az asztal mögött álló székből, és kezét nyújt.

– Üdvözöllek, Brynn – mondja.

Annyira zavarban vagyok, hogy majdnem ugyanezzel viszonozom, de szerencsére időben sikerül magamra parancsolnom.

– Köszönöm – válaszolom, megszorítva a kezét. – Nagyon örülök, hogy megismerhetem. – Mintha ő lenne a „karizmatikus” kifejezés szótári példája, pedig Carly még a négy centis túsarkújában is egészen alacsony. De árad belőle az energia, mintha belülről világitana. Sötét haja lehetetlenül sűrű és fényes, a sminkje tökéletes, és egyszerű, mégis elegáns ruhát visel, aminek láttán legszívesebben kihajítanám az egész ruhatáramat.

– Kérlek, foglalj helyet – mondja Carly, hátradőlve a széknén, miközben a recepciós halkán kioson az ajtón. – Váltunk közvetlenebb hangnemre, és tölts magadnak valamit inni, ha szeretnél.

Az asztalon előttünk üvegpoharak állnak egy kancsó körül, amely színültig van töltve jeges vízzel. Kicsit szomjas vagyok, de számba veszem annak lehetőségét, hogy a kancsó teljes tartalmát magamra öntöm, vagy ami még annál is rosszabb, a Carly mellett álló laptopra.

– Köszönöm, nem kérek.

Carly összefonja a karját maga előtt, a tekintetem pedig akaratlanul is a gyűrűire téved. Szinte minden ujján visel egyet, az összes merész, dizájner darab, sok arannyal. Tökéletesre reszelt, de rövidre vágott körmein sötétvörös lakk fénylik.

– Hát, jó – mondja somolyogva. – Ugye, tudod, miért vagy itt?

– Egy állásinterjú miatt – vágom rá reménykedve.

– Igen, persze. – Carly arcán most megint szélesebb a mosoly. – Csaknem ötszáz önéletrajzot kaptunk erre a gyakornoki állásra. Többnyire a városban tanuló egyetemistáktól, de akad olyan is, aki szívesen ideköltözött volna, ha lehetőséget kap. – Összeszorul a gyomrom egy kicsit, ahogy hozzáteszi: – Nehéz kitűnni a tömegből ekkora versenyben, de be kell vallanom, hogy soha nem jött még velem szembe a tiédhez hasonló jelent-

kezés. Az egyik producerem, Lindzi kezelte, és azonnal továbbította is.

Carly megnyom egy gombot a laptopján, aztán felém fordítja a képernyőt – és tényleg ott van. Az a pár szavas e-mail, amit írtam. *Nem ez a legjobb munkám*, írtam, majd belinkeltem a BuzzFeed pöcsfotós cikkét. *Köszönöm, ha lehetőséget kapok egy interjúra.*

Ég az arcom a szégyentől, miközben Carly tovább mondja:

– Sikerült elérned néhány érdekes dolgot azzal az e-maillal. Először is, megnevetettél! Hangosan röhögtem, miután rákattintottam a linkre. Aztán rákerestem azokra a cikkekre, amiket írtál, mert elfelejtetted mellékelni őket. Tizenöt percet vett el a fullos napomból, hogy utánad nézzek! – Carly hátradől a széken, és megtámasztja az állát az ujjaival, miközben sötét tekintetével engem pásztáz. – Ilyesmi még soha nem fordult elő velem.

Szeretnék mosolyogni, de nem vagyok teljesen biztos abban, hogy ezt bóknak szánta.

– Reménykedtem, hogy értékelni fogod az őszinteségemet – mondom végül. – És... talán a bátorságot is.

– Kockázatos lépés volt – jegyzi meg Carly. – De valóban bátor, amit nagyon tisztelek. Egyébként hatalmas tévedés volt ezért kirúgni téged. Van már valami ötleted, hogy ki posztolta azokat a fotókat?

– Pontosan tudom, hogy ki volt – válaszolom, szorosan összefonva magam előtt a karjaimat. Épp egy új sztorin dolgoztam, ami arról szólt, hogy a bajnok kosárlabdacsapat néhány illusztris tagjának megbundázták a jegyeit a suliban. A csapatkapitány, egy Jason Pruitt nevű nagyszájú srác egyik nap angolóra után odajött hozzám az öltözőszekrényeknél, és életében először hozzám szólt, de csak ennyit: *Hagyd abba!* Nem hagytam abba, és egy hét múlva megjelentek a pöcsfotók, nagyjából

abban az időpontban, amikor vége lett a baseballedésnek. – De az illető mindent tagadott, én pedig nem tudtam semmit sem bebizonyítani.

– Sajnálom – mondja Carly. – Ennél több támogatást érdemelnél. Mert remek munkát végzel. – Kissé lazítok az imént felvett, merev testtartáson, és még mosolyogni is tudok, mert ez az interjú sokkal jobban alakul, mint amire számítottam. Aztán Carly hozzáteszi: – Persze az is igaz, hogy nem egy középiskolás diákot terveztem felvenni.

– A hirdetés nem kötötte ki az egyetemi státuszt – mutatok rá.

– Az tévedés volt – válaszolja.

Enyhe keserűség fog el, de csupán rövid időre. Carly nem hívott volna ide, ha legalább nem gondolkozott volna el azon, hogy most kivételt tegyen.

– Kétszer olyan keményen fogok dolgozni, mint egy egyetemista – ígérem. – Bármikor be tudok jönni az irodába, amikor nem vagyok suliban, akár éjszaka vagy hétvégén is. – *Mivel itt nincs semmilyen életem*, teszem hozzá majdnem, csakhogy Carlynak nincs szüksége ennyi infóra. – Tudom, hogy nem én vagyok a legtapasztaltabb, akit behívtál, de már évek óta azon dolgozom, hogy újságíró legyek. Soha nem akartam más lenni.

– És mégis miért? – kérdezi.

Mert ez az egyetlen, amiben jó vagyok.

Az én családom az a család, amelynek tagjai valahogy erőfejtés nélkül is tehetségesek. Apa briliáns kutatómérnök, anya díjnyertes gyerekkönyv-illusztrátor, Ellie pedig gyakorlatilag egy zenei csodagyerekként fuvolázik. A születésétől fogva gyakorlatilag mindenki tudta, hogy mi akar lenni. Én a gyerekkorom nagy részében sodródtam, és igyekeztem megtalálni, mihez értek – mi az a *tehetség*, ami majd meghatároz –, miközben titkon amiatt aggódtam, hogy én leszek a következő Nick. „Nick

bácsikád egyszerűen nem tudja, mit akar az élettől” – sóhajtozott apám, valahányszor a nála jóval fiatalabb féltestvére szakot váltott az egyetemen. „Soha nem tudta.”

Egy Gallagher számára valahogy ez tűnt a lehető legrosszabb tulajdonságnak: nem tudni, mit akarsz. És bármennyire is kedveltem Nick bácsikámat, nem akartam a második számú családi lúzer lenni. Így valóságos megkönnyebbülés volt, amikor nyolcadikban az angoltanárom végre kiválasztott, hogy írjak. „Az iskolai lapban kellene dolgoznod” – javasolta. Meg is tettem, és életemben először rátaláltam valamire, ami szívből jött. És ami azóta is meghatározta az identitásomat. „Brynn egy napon még a CNN riportere lesz!” – mondogatták előszeretettel a szüleim, és ezért volt olyan félelmetes, amikor kicsúszott a lábam alól a talaj. Amikor minden, amiért olyan keményen megdolgoztam, és amire annyira büszke voltam, gyakorlatilag egy rossz poén lett.

De nem tudom, hogy mindezt hogy magyarázhatnám el egy interjún úgy, hogy ne hangozzék keserűen.

– Azért, mert az ember minden egyes sztorival valami újat tud mondani, és hangot adhat olyan embereknek, akiket másképp nem hallanának meg – mondom helyette.

– Így van – jegyzi meg Carly udvariasan. Amióta leültünk, most először tűnik kissé unottnak, én pedig enyhén elpirulok. Igyekeztem a lehető legbiztonságosabb válaszokat adni, de egy olyan emberrel szemben, mint Carly, ez lehet, hogy hiba volt. Nem azért hívtott be ide, mert *biztonságosnak* tűnt a jelentkezésem. – De, ugye tudod, hogy ez itt nem a *New York Times* irodája? A valódi bűntényekről szóló tudósítás egy speciális terület, és ha valaki nem szenvedélyesen érdeklődik iránta, akkor...

– Engem nagyon érdekel – szakítom félbe, és tudom, hogy ez kockázatos, de nem hagyhatom, hogy máris kiadja az utamat. Minél többet tudtam meg az *Indítékról*, annál inkább

éreztem, hogy pontosan egy ilyen lehetőségre van szükségem: mert ez nem csupán arra való, hogy kipipáljak egy tételt az egyetemi jelentkezésemben. – Pontosán erről akartam beszélni veled. A hirdetésben felsorolt dolgok közül mindegyikben van gyakorlatom, közösségi média, szerkesztés, tényfeltárás és a többi. Erről referenciákkal is rendelkezem. De ha érdekel, akár egy sztoriötletet is be tudok most mutatni.

– Igazán? – szólal meg Carly.

– Igen. – Kotorászni kezdek a laptoptáskámban, és előhúzok egy mappát, amelyben gondosan összeállítottam mindent erre az interjúra. – A szülővárosomban történt egy máig megoldatlan gyilkosság.

Carly felvonja szemöldökét.

– Te most épp megversenyeztetsz egy témát? Egy állásinterjú közepén?

Kezemben a félig nyitott mappával megdermedek, mert a hangjából nem tudom kiolvasni, hogy ez bosszantja őt vagy épp lenyűgözi.

– Igen – vallom be. – Nem baj?

– Semmi gond! – válaszolja, huncut mosolyra húzva az ajkait. – Folytasd csak!

Ezek szerint szórakoztatom. Lehetne rosszabb is.

Pont a mappa tetején van az az újságkivágás, amit keresek. A *Sturgis Times* egyik cikke, ezzel a címmel: *A Saint Ambrose diákjai, Brynn Gallagher és Noah Talbot nyerték az államok közötti fogalmazási versenyt*. Tizenhárom évesen állok a két másik ember között, arcomon széles mosoly, a nyakamon egy olimpiai méretű érem.

– Milyen cuki voltál! – jegyzi meg Carly. – Gratulálok.

– Köszönöm, de nem az érem miatt tartottam meg ezt. Hanem miatta. – Ujjammal rábökök a képen álló férfira: fiatal, jóképű és mosolygós. Még egy ilyen kétdimenziós fotón is süt

róla az energia. – Ez az ember volt az angoltanárom, William Larkin. Abban az évben kezdett tanítani a Saint Ambrose-ban, és ő volt az, aki rávett, hogy induljak el a fogalmazási versenyen. És ezzel indult el a karrierem az iskolai újságnál.

Összeszorul a torkom, ahogy a fülemben hallok Mr. Larkin hangját, éppen olyan tisztán, mint ahogy négy évvel ezelőtt. „Neked van ehhez tehetséged” – mondta, de szerintem, fogalma sincs, mekkora hatással voltak rám a szavai. Soha nem mondtam el neki, és ezt mindig sajnálni fogom.

– Mr. Larkin mindig arra törekedett, hogy kihozza a diákjaiból a legjobbat – teszem hozzá. – És mindenkiben látott valami különlegeset. – Felnézek, hogy meggyőződjek róla, Carly még mindig rám figyel, majd folytatom: – Két hónappal azután, hogy ez a kép készült, Mr. Larkin már nem élt. A Saint Ambrose mögött húzódó erdőben fejbe verték egy hatalmas kővel. Három osztálytársam talált rá a holttestére. – Ujjammal ekkor a képen álló fiúra bökök, akinek nyakában ugyanolyan érem csüng, mint az enyém. – Ő volt az egyikük.

2. FEJEZET

BRYNN

Kis szünetet tartok, hagyom, hogy leülepedjenek a szavaim, miközben a tekintetem még mindig Mr. Larkin fotóján tartom. Azt a jellegzetes, citromsárga nyakkendőt viseli, amit mindig szokott, az élénk színeket letompítja a fekete-fehér fotó. Egyszer megkérdeztem tőle, mit szeret abban a nyakkendőben, és azt válaszolta, hogy a kedvenc mondása jut róla eszébe: *mikor az élet citromot gurít eléd, süss belőle citromtortát.*

– De ez a mondás nem így van – figyelmeztettem kissé félénken, mintha nem tudhatnám jobban egy tanárnál. – Hanem úgy, hogy csinálj belőle limonádét.

– Igen, csak én utálom a limonádét – vonta meg a vállát Mr. Larkin. – A tortát meg imádom.

Carly keresztbe teszi a lábát, és cipője orrával az asztal sarkát kocogtatja, mielőtt a kezét a laptopjára tenné. – Azt mondod, ez egy megoldatlan gyilkosság? – kérdezi.

Felgyorsul a pulzusom az érdeklődése láttán.

– Igen, többnyire megoldatlan.

Carly szemöldöke a magasba ível.

– Erre a kérdésre általában igennel vagy nemmel szoktak válaszolni.

– Nos, a nyomozást azzal zárták le, hogy egy arra tévedt hajléktalan ölte meg – magyarázom. – Mr. Larkin halála előtt nem sokkal megjelent egy fickó a városban, aki mindenkivel üvöltözött meg káromkodott. Senki nem ismerte, és fogalmunk se volt, honnan jött. Egyszer elsétált a Saint Ambrose suli elé, és a szünetben kiabálni kezdett a gyerekekkel, mire Mr. Larkin kihívta a rendőrséget, és letartóztatták. Pár napot börtönben töltött, és miután kiengedték, Mr. Larkin nem sokkal később halott volt. – Kezemmel kisimítom a papírokat. – A fickó utána eltűnt, ezért mindenki azt gondolta, bosszúból végzett vele, aztán elmenekült.

– Hát, ez egy elég tiszta megoldás – jegyzi meg Carly. – Vagy te nem hiszed el?

– Korábban elhittem – vallom be. Amikor nyolcadikos voltam, valahogy szükségem volt erre a magyarázatra. Szinte megnyugtató volt a tudat, hogy egy ismeretlen erőszaktevő átutazott a városon, mert furcsa módon ebből azt szűrtem le, hogy elhárult a veszély. És hogy ez a veszély már nem fenyeget minket – a városomat, a szomszédokat, és azokat az embereket, akiket egész életemben ismertem. Az évek során sokszor gondoltam Mr. Larkin halálára, de valahogy soha nem vettem fel a zszurnalista-szemüveget, ameddig az interjúm előtt le nem pörgettem az *Indíték* egyik évadát. Ahogy végignéztem, Carly hogyan hazudtolja meg pillanatok alatt a gyanús alibiket és a kitalált sztorikat, folyton csak az járt a fejemben, hogy *Mr. Larkin esetében ezt senki nem tette meg.*

És ekkor belém hasított, hogy én végre megtehetném.

– De miután visszaköltöztem Sturgisbe, nagyon sokat gondolkoztam az ügyön – folytatom. – És az az érzésem, hogy... ahogy mondtad, túlságosan tiszta volt a megoldás.

– Egyetértek. – Carly pár pillanatig hallgat, és közben a bilentyűket veri. – Úgy látom, a média nem sokat foglalkozott az ügygel, csak a helyi újság, és néhány említés erejéig a *Boston Globe*. A legutolsó cikk májusi, pár héttel a halála után. – Hunyorogva nézi a monitort, és felolvassa: – „Az összetartó iskola diákjait megrázta a tanáruk halála.” Még csak nem is említik, hogy gyilkosság történt.

Akkoriban sokat vágtuk a pofákat emiatt az „összetartó” jelző miatt, habár a Saint Ambrose sulí mottója mindig az volt, hogy „Együtt erősebbek vagyunk”. A Saint Ambrose-ba óvodás kortól kezdve járnak gyerekek egészen tizenkettedik osztályig, vagyis gyakorlatilag az egyetemig „összetarthatnak”.

A Saint Ambrose azonban egy nagyon furcsa magániskola, mert miközben több tízezer dolláros tandíjakat szednek be, addig a város egyik lepusztult, kevésbé felkapott részén áll. Az okosabb körzeti gyerekek abban a reményben jelentkeznek, hogy ösztöndíjas státuszt kaphatnak, így elkerülhetik Sturgis meglehetősen alacsony színvonalú állami iskolarendszerét. Ahhoz azonban nem elég menő a sulí, hogy a leggazdagabbak is ezt válasszák, így a fizetős diákok főként a gyengébb képességűek közül kerülnek ki. Ez elég sok feszültséget szült akkoriban, amikor én odajártam.

A középiskolában, mielőtt még apa megkapta volna azt az előléptetést, ami után Chicagóba költöztünk, Ellie és én ösztöndíjasok voltunk. Most már megengedhetjük magunknak a tandíjat, és a szüleink hallani sem akarnak arról, hogy a sturgisi állami gimibe járjunk. Néhány hét múlva indulunk vissza, a Saint Ambrose-ba. *Együtt erősebbek vagyunk.*

– Hát igen, sehol nem írtak róla. Nem is tudom, mi lehetett az oka – magyarázom.

Carly még mindig a képernyőjére mered.

– Én sem. Ez az eset egy valóságos csali az oknyomozóknak. Menő magániskola, meggyilkolnak egy jóképű, fiatal tanárt, és a holttestére három gazdag diák talál rá? – Megkocogtatja a *Sturgis Times*ban megjelent fotó szélét. – Köztük a haverod... hogy is hívják? Noah Talbot?

– Tripp – javítom ki. – Mindenki csak Tripp néven ismeri. És nem gazdag. – *Illetve nem is a haverom.*

Carly pislogva néz rám.

– Azt akarod mondani, hogy egy Tripp Talbot néven ismert srác nem gazdag?*

– Azért ez a neve, mert ő volt a családban a harmadik Noah – magyarázom. – Az apja volt Noah Junior, ő pedig Tripp lett. Tudod, mint „tripla”. Ő is ösztöndíjas diák, amilyen én is voltam.

– És mi van a másik kettővel? – Carly szeme újra a monitoron, miközben tovább olvas. – Nem látok itt neveket, bár ez nem meglepő, hiszen akkor még kiskorúak voltak.

– Shane Delgado és Charlotte Hollbrook – válaszolom.

– Ők is ösztöndíjas tanulok?

– De még mennyire nem! Shane a Saint Ambrose leggazdagabb diákja volt, ha lehet ilyet mondani – mondom erre. Negyedikben meg kellett rajzolnunk a családfánkat, és Shane elmesélte, hogy őt örökbe fogadták a szülei, egy árvaházból hozták el karonülő korában. Próbáltam elképzelni, hogy ez milyen érzés lehet – mármint, hogy valaki egy bizonytalan életből bekerül a luxusba. De Shane még annyira kicsi volt, hogy talán nem is emlékszik. – Charlotte pedig...

* A Talbots egy 1947-ben alapított, hinghami központú (Massachusetts állam), női ruházattal kereskedő bolthálózat – (szerk.)

Nem is tudom, hogyan jellemezzem Charlotte-ot. Igen, jó módú család, és a lány döbbenetesen szép egy tizenhárom éves lányhoz képest, de Charlotte-ról a legerősebb emlékem az, hogy fülig szerelmes volt Shane-be, aki ezt mintha soha nem vette volna észre. De ezt a részletet most inkább, úgy érzem, nem kell megosztanom, ezért csak ennyit mondok:

– Ő is gazdag.

– És mi az ő történetük? – érdeklődik Carly. – Mármint a három diáknak. Miért mentek ki aznap az erdőbe?

– Egy iskolai feladathoz gyűjtöttek faleveleket – válaszolom.

– Tripp és Shane egy csoportban voltak, Charlotte pedig... Charlotte gyakorlatilag mindig ott volt, ahol Shane.

– És ki volt Charlotte párja a feladatban? – kérdi Carly.

– Én – vágom rá.

– Te? – Carly szeme elkerekedik. – És te nem mentél velük? – Megrázom a fejem, ő pedig folytatja: – Miért nem?

– Más dolgom volt. – Tekintetem a fotóra téved, és szemügyre veszem a tizenhárom éves Trippet: hosszú, vézna végtagok, fogszabályzó és rövidre nyírt, szőke haj. Amikor megtudtam, hogy visszaköltözünk Sturgisbe, rögtön eszembe jutott. Rákerestem a közösségi médiában, és megdöbbenve láttam, mennyit változott, amióta utoljára találkoztunk. Magas, széles vállú fiú lett, olyan frizurával, ami kicsit hosszabb, de mindig kellőképpen kócosnak tűnik, kiemelve világoskék szemeit, ami mindig is a legszebb vonása volt. Lekerült róla a fogszabályzó, és a mosolya egészen magabiztos – vagyis inkább *pimasz és öntelt*, gondoltam. Tripp Talbot tisztességtelenül és érdemtelenül jóképű fiú lett, és ami még rosszabb, ezzel tisztában is van. E tulajdonságai pedig felkerültek egy listára, hogy miért nem kedvelem.

– Más dolgod volt, mint a házi feladatod? – kérdi Carly.

– Egy cikket kellett befejeztem az iskolai lapnak – válaszolom.

Ez így igaz, akkoriban mindig valamilyen cikken dolgoztam. A középiskolai újság, a *Saint Ambrose Sentinel* tette ki az életemet, és minden délutánomat ott töltöttem. Persze ettől még szakíthattam volna időt egy sétára az erdőben, hogy leveleket gyűjtssek. De mégsem tettem, főként azért, mert tudtam, hogy Tripp is ott lesz.

Korábban barátok voltunk, sőt valamikor a hatodikos és a nyolcadikos éveink között olyan sok időt töltöttünk egymás házában, hogy Tripp apja viccesen megjegyezte, hogy örökbe fogad, a szüleim pedig rendszeresen bevásároltak otthonra Tripp kedvenc ételeiből. Ugyanabba az osztályba jártunk, és egyfajta baráti versengés alakult ki közöttünk. Csakhogy egy nappal Mr. Larkin halála előtt Tripp az egész osztály előtt hangosan közölte a tornateremben, hogy ne kövessem mindenhova, és soha nem fog velem járni. Amikor erre elnevettem magam, mert tényleg azt hittem, csak viccel, közölte velem, hogy én zaklatom őt.

Még most is borsózik a hátamon a hideg, amikor eszembe jut, mennyire megalázott, és milyen szörnyű érzés volt az osztálytársaim vigyorgását látni, miközben a tesitanár próbálta menteni a helyzetet. Az egészben az volt a legrosszabb, hogy még mindig nem értem, miért mondott ilyet Tripp. Egy nappal korábban még a házukban voltam, együtt írtuk a házit, és nem volt semmi gond. Nem mondtam vagy tettem semmi olyat, amit félreérthetett volna. Még csak nem is flörtöltem vele, ilyesmi eszembe se jutott.

Miután Charlotte, Shane és Tripp rátaláltak Mr. Larkinra, volt valami furcsán felnőttes a viselkedésükben, mintha csak egy nap alatt tíz évet öregedtek volna ott az erdőben, és mintha olyasmit tudtak volna, amit senki más. Tripp, aki korábban

egyáltalán nem barátkozott Shane-nel vagy Charlotte-tal, teljesen beleolvadt a csapatba, mintha egész életében velük lett volna. Utána egyáltalán nem beszéltünk, és mindenki csak vágta a fintorokat, ha akár csak rápillantottam Trippre, mintha az én állítólagos iránta érzett szerelmem még szánalmasabb lett volna most, hogy Tripp valóságos celeb lett. Megkönnyebbülés volt, amikor két hónapra rá apukámat áthelyezték Chicagóba, és elköltöztünk.

Carlynak azonban nem akarom ilyen részletesen kifejteni ezt. A *középiskolában* szokás haragudni a barátodra, ha egy egész osztály előtt leéget, nekem viszont most egy *egyetemista* benyomását kellene keltenem.

– Azért az mégis elképesztő, ha belegondolunk, hogy kis híján egy gyilkosság szemtanúja voltál, nem igaz? – jegyzi meg Carly. Közben tovább hunyorog a laptopja felé. – Itt azt írják, nem találtak semmilyen bizonyítékot a helyszínen, csak az egyik fiú ujjlenyomatát, aki a kezébe vette a gyilkos fegyvert. Melyikük volt az, Tripp?

– Nem, Shane volt.

Carly felhúzza egyik szemöldökét.

– És senki nem gondolta, hogy netán ő az elkövető?

– Nem – válaszolom. Nekem legalábbis eszembe se jutott akkoriban, és bár nyolcadik óta nem találkoztam Shane-nel, még mindig nehezen tudnám elképzelni. Nem azért, mert Shane gazdag és népszerű, hanem mert mindig olyan lazának és *gondtalannak* tűnt. – Gyerek volt még, és nagyon jól kijöttek Mr. Larkinnal. Semmi oka nem volt arra, hogy bántsa.

Carly bólint egyet, mintha erről később akarna véleményt mondani.

– És volt valakinek oka rá, hogy bántsa?

– Nem tudok róla.

Carly újra a laptopra mutat.

– Ebben a cikkben azt írják, hogy a tanár úr épp egy lopási ügyben vizsgálódott, ami az iskolában történt.

– Ja, igen. Valaki ellopott egy pénzzel teli borítékot, ami-
ben a nyolcadikosok New York-i kirándulásra összegyűjtött
pénze volt. Több, mint ezer dollár – magyarázom. Ez március
végén történt, én pedig kicsit örültem, hogy végre igazi hírről
tudósíthatok. Mr. Larkint kérték fel, hogy vezessen le egy belső
vizsgálatot, ezért napi szinten kellett interjút készítenem vele.
– Az iskola átkutatta minden diák öltözőszekrényét Mr. Larkin
halála után, és Charlotte szekrényében találták meg a borítékot.

– Az erdei Charlotte szekrényében? – kérdi Carly, hangjá-
ban némi kételkedéssel. – Akkor hadd foglaljam össze, hogy jól
látom-e: az egyik szemtanú ujjlenyomatokat hagy a gyilkosság
helyszínén, a másikon pedig megtalálják a pénzt, amit a tanár
keresett. És ezután egyikükkel sem történik semmi? – Bólintok,
mire Carly összefonja maga előtt a karjait. – Mondok én erre
valamit: egész másképp alakultak volna a dolgok, ha színes bőrű
gyerekekről lenne szó.

– Igen, tudom. – Akkoriban erre nem gondoltam, de ami-
kor elkezdtem az oknyomozó újságírást, eszembe jutott, hogy
mennyire *gyerekként* kezelték őket. Senki nem kételkedett ab-
ban, amit állítottak, nem kérdezték ki őket, nem jártak utána
annak, amit mondtak, holott ők hárman bármikor összebeszél-
hettek, hogy kitaláljanak egy sztorit. – Charlotte csak annyit
mondott, fogalma sincs, hogy került oda az a boríték – teszem
hozzá.

Reméltem, hogy tudok vele interjút készíteni, de végül nem
volt rá lehetőségem. Miután Mr. Larkin meghalt, néhány hé-
tig semmilyen iskolán kívüli különórán nem vettem részt,
majd miután újraindultak a különórák, az iskola igazgatója,
Mr. Griswell közölte, hogy többet nem írhatok a lopásról. „En-
nek az iskolának most gyógyulnia kell” – magyarázta, én pedig

még annyira a gyilkosság hatása alatt álltam, hogy nem tudtam vitába szállni vele.

– Hát, jó – dől hátra Carly, miközben lassú félkörökben forgatja a székét. – Gratulálok, Brynn Gallagher, mivel hivatalosan is felkeltetted az érdeklődésemet.

Csaknem felugrok a helyemről.

– Ezek szerint írni akar Mr. Larkinról?

Carly felemeli egyik kezét.

– Egy pillanat, lassan a testtel. Egy ilyen döntéshez sokkal több minden kell. Nem elég ennyi – mutat a kezével a doszsiémra, én pedig hirtelen annyira naivnak és kezdőnek érzem magam, hogy majd elsüllyedek szégyenemben. Úgy tűnik, ezt Carly is észrevette, mert valamivel enyhébb hangon hozzáteszi: – De tetszenek az ösztönös megérzéseid. Pont az ilyen fajta ügyeket terjesztem fel megfontolásra. Meg aztán tetszik a portfóliód, és hogy nem hagyod, hogy elbizonytalanítsanak. Szóval miért is ne? Miért is ne, nem igaz?

Carly itt megáll, várja a reakciómat, de nekem ez még nem elég információ ahhoz, hogy válaszoljak.

– Miért is ne micsoda? – kérdem.

Carly megállítja a székét, nem forog tovább.

– Ez azt jelenti, most éppen felajánlottam neked egy állást.

– Komolyan?! – kérdezem szinte sikító hangon.

– Komolyan – erősíti meg Carly, miközben testemet megkönnyebbüléssel vegyes izgatottság járja át. Hosszú idő óta ez az első jó hír, amit hallok, és talán egy jel is arra, hogy nem szúrtam el végleg a jövőmet. Carly rápillant egy falra akasztott naptárra, amin a december hónap úgy be van táblázva, hogy az én helyemről semmit nem tudok elolvasni rajta. – Most éppen tanítás van vagy szünet?

– Nincs. Úgy értem, nincs még szünet, de mivel csak a múlt héten költöztünk vissza, a szüleim azt tanácsolták, csak januártól kezdjek el iskolába járni.

– Remek. Akkor mi lenne, ha holnap tízre bejőnnél az irodába, hogy megbeszéljük, hogyan tovább? – Erre csak bólintok, mert nem akarok újra sikoltani az örömtől. Carly még hozzáteszi: – Addig kérlek, hogy mindenképpen foglald össze, amit most megbeszéltünk a tanárodról, aztán a produceri csapat majd megnézi az anyagot, amikor van rá ideje. Bármi lehet, nem igaz? Ki tudja. – Azzal lecsukja a laptopját, feláll és jelzi, hogy lejárt az időm. – Lehet, hogy még egy jó sztori is lesz belőle.

3. FEJEZET

TRIPP

Lerakom a jelentkezési lapot a Brightside pékség pultjára, amit nemrég töröltem le, és elolvasom az oldal tetejére írt szöveget. *A Kendrick-ösztöndíjat a Saint Ambrose végzős osztálya legérdemesebb diákjának ítéli oda az iskolai tanács döntése alapján.* Végigfutom az anyag többi részét is, de nincs definiálva, mit értenek a „legérdemesebb” alatt, nem tesznek említést érdemjegyekről, anyagi helyzetről vagy szakmai tapasztalatról.

– Ennek így semmi értelme – jelentem ki az üres helyiségnek. Illetve csak majdnem üres. Mert a tulaj kutyája, Al, egy puha és szőrös szamojéd csóválni kezdi a farkát, amikor megszólalok. – Ne örülj annyira! Semmi ok rá – mondom neki, de a kutya csak a nyálát csorgatja válaszul. Vidáman.

Bosszúsan felsóhajtok, miközben a Brightside tulajdonosa, Regina Young kilép a konyhából egy tálca Pop-Tart sütivel. Nem az a tipikus bolti változat, csak a formája meg a mérete hasonlít rá, meg persze a tetején a színes cukorszórás. Regina finom, vaníliás piskótából süti őket, krémsajtos cukormázzal

és a titkos recept alapján főzött lekvár töltelékkel, amiből egy egész tállal megennék, ha hagyná.

– Miért nincs ok az öröme? – kérdi, miközben lerakja a pultra a tálcát. Ahogy a kutya meghallja a hangját, felkapja a fejét, és a pulthoz szalad, aztán remegve leül elé, hátha kap egy falatot a sütiből. Pedig soha nem kap. Elnézem, és azt kívánom, bárcsak én is ilyen optimistán állnék hozzá az életemhez.

Leszállok a bárszékről, és segíték Reginának elrendezni a sütitket a pultban. Regina korán kisütött egy adaggal, mielőtt még a vevők fél öt felé elkezdenének sorban állni. Nem én vagyok az egyetlen lakos Sturgisben, aki imádja ezt a süteményt.

– Ez a Kendrick-ösztöndíj egy vicc – magyarázom.

Regina megvonja a vállát, aztán igazít a kötényen, amit a shortja elé kötött a sütéshez, végül hátrébb lép, hogy odaférhessek a pulthoz.

A sütik édes, gyümölcsös illata teljes erővel megcsapja az orromat, és érzem, hogy összefut a nyál a számban.

– Állítólag a „legérdemesebb” diáknak ítélik oda a végzős osztályban – magyarázom tovább, idézőjelet mutatva ujjaimmal, mielőtt előhúznám a pult alatt tartott gumikesztyűket. – De persze nem definiálják pontosan, úgyhogy Grizz annak adja majd az ösztöndíjat, akit a legjobban kedvel. Vagyis én szóba sem jövök, mivel utál. Nem is érdemes próbálkoynom. – Elkezdem szép sorba rendezni a Pop-Tartokat, ügyelve, hogy ugyanolyan távolságra kerüljenek egymástól.

Regina a pultnak támaszkodik.

– Tudod, hogy mit szeretek benned a legjobban, Tripp?

– Hogy precíz vagyok a sütirendezésben? – kérdezem a pultra hunyorítva.

– Azt, hogy mindenhez pozitívan állsz hozzá – jegyzi meg szárazon.

Habár nem vagyok túl jó kedvemben, erre mégis vigyorogni kezdek.

– Én csak az igazat mondom.

– Akkor tedd azt. Mondd az igazat – noszogat Regina. – És tüntesd el magadból ezt a sok negativitást. Aztán töltsd ki a jelentkezési lapot, és küldd be, remélve a legjobbakat.

Vágok egy fintort, hogy leplezzem, valahogy tetszik, amikor ilyen anyukásan beszél hozzám. Pedig nem is az anyukám. Lisa Marie Talbottól az utolsó képeslapot hét hónappal ezelőtt kaptam egy Las Vegas-i kaszinóból, ahol épp dolgozott. A lap hátulján csak ez állt: *Egy kalappal!*

– Rendben, így lesz – dörmögöm. – Majd valamikor. – Ezután összeszorítom az ajkaimat, mielőtt még tovább panaszkodnék, hiszen Regina ezt már mind hallotta.

Csakhogy ő olvas a gondolataimban. Miközben kicseréli a kasszában a szalagot, tovább magyaráz.

– Ugye tudod, hogy áll még az ajánlatom?

Valahányszor elpanaszolom, hogy bár talán tudok szerezni pénzt az egyetemi tandíjra, a lakásra és a megélhetésre biztosan nem fogja futni belőle, Regina emlékeztet arra, hogy náluk mindig van egy szabad szoba, mert a fiaik már nem élnek velük.

– Persze, tudom, hogy ez még mindig Sturgis – teszi hozzá.

– De ha levegőváltásra van szükséged, csak szólj.

A barátomtól, Shane-től is kaptam egy hasonló ajánlatot, kivéve, hogy ő így fogalmazott: „Figyelj, pajtás, mi lenne, ha összeköltöznénk a szüleim South End-i lakásába, miután leérettségiztünk?” Amikor azonban komolyan vettem, amit mondott, és megkérdeztem, mikor költözhetek, eszébe jutott, hogy a lakásban bérlő lakik. „De a madridi lakás szabad” – mondta. Mintha mindegy lenne, hogy Spanyolország vagy Massachusetts, olyasvalaki számára, akinek még útlevele sincs.

Na, mindegy. Nem is akarok annyira Shane-nel lakni. De Reginánál... talán igen. Azok után, hogy éveken át ketten élünk az apámmal, nagy szükségem lenne egy kis változásra. Csak épp abban reménykedtem, hogy ez majd egy új várost is jelent.

Amikor először hallottam a Kendrick-ösztöndíjról, feléledt bennem a remény. Egy gazdag volt diák ajánlotta fel nemrég ezt a lehetőséget, és *évente* huszonötezer dollár az összege. Négy éven keresztül folyósítják. Ez elég lenne az állami egyetemek közül valamelyikre, és még közelebb kerülnék vele a UMass Amhersthöz, ahová nagyon szeretnék bekerülni. A suliban az orientációs tanácsadónak azt mondtam, azért tetszik, mert van egy „Felfedező programjuk”, amelyben végiggondolhatnám, milyen szakirányba szeretnék majd továbbmenni, mi érdekel leginkább. De a valódi ok nem is az, hogy könnyű bejutni, hanem az, hogy *az egyetem elég nagy és elég távoli ahhoz, hogy végre új életet kezdjek ott.*

– Miből gondolod, hogy Mr. Griswell nem szeret téged? – érdeklődik Regina, átlépve Alt, hogy letörölje a port az üveges pult elejéről. Regina minden gyereke a Saint Ambrose-ba járt, onnan tudja, hogy az igazgatót Grizznek hívjuk, és mind a mai napig kapcsolatban áll a szülői munkaközösséggel. Gyakorlatilag többet tud az iskolai ügyekről, mint én.

– A polcok miatt.

– Jaj, ne hülyéskedj! – Regina csípőre tett kézzel áll meg előttem. – Nem hinném, hogy egy évvel ezelőtti eset miatt neheztel egy gyerekre, akinek az apjával volt vitája.

– Pedig így van – bizonygatom.

Még kisebb voltam, amikor apám elvállalt egy asztalosmunkát a Saint Ambrose-ban. Nyolcadikban Grizz megkérte, hogy készítsen polcokat az irodájába, és apám meg is csinálta. Csakhogy, miután befejezte a munkát és benyújtotta a számlát Grizznek, az igazgató kitalálta, hogy nem ebben az árban álla-

podtak meg, és csak a negyedét hajlandó kifizetni. Pár napig vitatkoztak, aztán amikor világossá vált, hogy Grizz nem enged, apám akcióba lépett. Egyik hétvégén bement a suliba, és lebontotta az egész polcrendszert, aztán kijavította a falat, mintha ott se lett volna. Csak egy üzenetet hagyott ott Grizz asztalán: „Meggondoltam magam, mégsem vállalom el a munkát.”

Ez nagyon jellemző apámra: egészen addig, amíg nem bosszantják fel, kenyérre lehet kenni, de aztán egyszer csak átkapcsolnak rajta egy gombot. Grizznek szerencséje volt, hogy csak ennyi történt, egy lebontott polcrendszert kapott, de ő nem így látta. Iszonyatosan dühös lett, és éppen ezért tartom kizártnak, hogy támogassa egy Talbot gyerek huszonötezer dolláros egyetemi ösztöndíj-kérelmét.

– Hát, jó, lehet, hogy Mr. Griswell nem a legnagyobb rajongó – mondja Regina. – De ugye tudod, hogy nem ő az egyetlen döntéshozó? Ms. Kelsónak is van beleszólása. Talán még nagyobbat nyom a latba, mint Mr. Griswell. És lássuk csak... – Regina megkocogtatja az állát, úgy tesz, mint aki gondolkozik. – Nem ő volt az, aki nemrég egy szívességet kért tőled? Egy szívességet, amit te voltál olyan buta, és elutasítótól?

– Nem! – vágom rá.

– Jaj, ne csináld már, Tripp!

– Nem teszem meg neki.

– Szóval inkább *nemet* mondasz az ingyen egyetemre?

– Én arra a bizottságra mondok *nemet*. Annyira fura – tiltakozom, de Regina összefont karral, dühösen néz rám. – Olyan fura lenne emlékparkot építeni valakinek, aki... – elhallgatok, és nyelek egy nagyot – ...akire én találtam rá.

Éveken át próbáltam elfelejteni azt a napot az erdőben Mr. Larkinnal, habár nem amiatt, amit Regina gondol. Éppen ezért nem tehet arról, hogy a Larkin Emlékpark bizottságot jó ötletnek tartja, és nem egy totális rémálomnak.

– Nincs benne semmi fura. Csak tiszteletre méltó és segít – mondja Regina. – És talán a gyógyulást is felgyorsítja – teszi hozzá a tőle telhető leglágyabb hangon, ami nem túl lágy, de azért mégis az. A lényeg az erőfeszítés. – Megérdemled, hogy ugyanúgy gyógyulj, mint bárki más.

Erre nem válaszolok, mert úgy összeszorul a torkom, mintha cement kötött volna bele. Sok mindent kibírok, de azt nem, amikor Regina Young őszintén közli velem, hogy mit érdelek, amikor halvány göze sincs arról, amit tettem.

– Rádadásul te is tudod, hogy Ms. Kelsónak szüksége van egy erős kézre – teszi hozzá. – A park kialakítása nehéz fizikai munkával jár, és a Saint Ambrose-ban a fiúk nem arról híresek, hogy feltöltik az önkéntes csoportokat. – Visszalép a pult mögé, és egyik ujjával felém bök. – Jobban tennéd, ha abbahagynád a nyavalygást, és besegítenél neki. Máskülönben kénytelen leszek kirúgni téged.

– Most csak blöffölsz – jegyzem meg, habár őszintén szölv nem vagyok biztos benne. Nagyon sajnálnám elveszíteni ezt a munkát. Regina sokkal jobban fizet, mint Sturgisben bárki más, a Brightside pékség pedig olyan lett, mint a második otthonom. Csak éppen sokkal tisztább és finomabb illatú, mint az igazi.

Ekkor megszólal a bejárati ajtón a csengő, és betódul rajta egy csapat sárga-kék csíkos mezt viselő fiú, nevetve és egymást taszigálva. Az őszi lacrosse-idénynek már vége, de a helyi ligaversenyek még tartanak.

– Mi újság, Té? – szól oda nekem Shane dörgő hangon, és ledobja a sporttáskáját az egyik ablak melletti asztalhoz. Aztán negédesen rámosolyog a főnökömmre. – Szia, Regina! Kérünk egy pár Pop-Tart sütit.

Regina a fejét ingatja.

– Fejenként kettő jár, és nem több – mondja, miközben a többiek szalvétákat és italokat kérnek. – Nem akarom, hogy elfogyjon, mielőtt ideérnek a törzsvendégek.

Shane a mellkasára teszi egyik tenyerét, mintha egy sebet takarna el, és kirázza az arcába hulló hajtincset. Apám csak Ronaldónak hívja Shane-t, mert szerinte hasonlít a futballjátékosra.

– Hogy lehet, hogy ennyi idő után sem számítunk törzsvendégnek? – teszi fel a kérdést.

– Fejenként kettő – ismétli meg Regina szigorúan, de a szája sarka felível. Habár Shane mindig udvariasan viselkedik, Regina soha nem tudja eldönteni, hogy szórakoztatja vagy bosszantja-e.

– Majd egy napon! – Sóhajt fel Shane a székre roskadva. – Egy szép napon annyi sütit ehettek majd, amennyit csak akarok, és akkor sínen lesz az életem.

– A te életed már sínen van – jegyzem meg. Shane rám vigyorog, és legyint egyet.

Regina odalép mellém, és megráncigálja az ingujjamat.

– Be kéne tenni a muffinokat a sütőbe – kéri. – És megtennéd, hogy hátraviszed a kutyát? – Al tulajdonképpen nem tartózkodhat a vendégtérben, habár Sturgisben senkit nem zavar, még a törzsvendég rendőröket sem, de mégis mindig kizárjuk a raktárba, amikor tömeg van.

– Igen, persze – válaszolom szalutálva, amiről Regina tudomást sem vesz, csak kitárja a konyha ajtaját, majd az bezáródik mögötte. Elcsalogatom Alt egy sütivel, ő pedig, mint mindig, most is bedől a trükknek, aztán vigaszdíj gyanánt egy tál vizet kap. Utána visszamegyek a pult mögé, és lehúzó a hitelkártyákat, amelyekkel ezt a hatalmas rendelést kifizetik.

Miután végeztem, és mindenki leül enni, újra megszólal az ajtóban a csengettyű, és egy lány lép be rajta.

– Vége a játéknak, Shaney – jegyzi meg halkán az egyik fiú.
– Megjött a feleségem.

Shane vigyora csupán egy pillanatra halványul el, mielőtt felkiáltana:

– Szia, kicsim! – Azzal elfogadja Charlotte csókját. – Nem kérsz sütit?

– Nem, csak egy kávét kérek – mondja Charlotte. Fekete kabátot visel rengeteg gombbal, középen átkötött pánttal, és beletelik némi időbe, amíg mindent kigombol és kiold, majd egy üres székre rakja a kabátot.

– Feketén, mézzel? – kérdem, miután közelebb ér.

Charlotte a pultnak támaszkodik a csípőjével.

– Milyen jól ismeresz!

– Ugye, tudod, hogy ez egy nagyon furcsa kombináció? Majdnem két éve dolgozom itt, és még soha senki nem kérte így a kávéját.

Charlotte ajkai mosolyra görbülnek.

– Szeretek különcködni.

És ezt jól is csinálja. Charlotte az a fajta lány, aki egész életében azt hallgatta, hogy „neked modellkedned kéne”. Charlotte Hollbrook számára minden helyzet egy színpad. Semmi szokványos nincs ebben a lányban. Amikor Regina megkérdezte, hogyan írnám le Shane barátnőjét, ezt mondtam neki:

– Csinos, barna hajú, kék szemű, valamivel magasabb, mint te. – Aztán belépett Charlotte és Regina csak ingatta a fejét.

– Méghogy csinos – dűnnyögte orra alatt. – Ez a lány elképesztően gyönyörű.

Miközben elkészítem Charlotte kávéját, megkérdezi:

– Megnézted ma a sulis üzeneteket?

– Nem, mert téli szünet van – emlékeztetem.

– Igen, tudom, de úgy láttam, felrakták már az osztálybeosztásokat, és szeretném tudni, kivel fogom tölteni az utolsó

félévet. – Erre csak dörmögök valamit, mire a lány finoman megpaskolja a karom. – Tudod, vannak köztünk olyanok, akiket érdekel az ilyesmi. Amúgy tudod, kinek a nevét láttam?

– Na, kiét? – kérdezem, majd leveszem a mézes tubus kupakját, és kinyomok belőle egy adagot Charlotte csészéjébe.

– Brynn Gallagherét. – Charlotte vet egy pillantást Shane asztala felé, miközben Shane hangosan felnevet, így nem veszi észre, hogy kis híján kiesik a kezemből a méz. Nem hinném, hogy Charlotte tudja, hogy mi ketten barátok voltunk Brynnnel. Azokban az években, amikor Charlotte és én elkezdtünk barátkozni, szinte soha nem említettük Brynn Gallaghert.

– Micsoda?

– Brynn Gallagher – ismétli meg Charlotte, és figyelmét újra felém fordítja. Aztán megjelenik egy ránc a homlokán. – Ez túl sok lesz, Tripp.

A francba. Túladagoltam a mézet Charlotte kávéjába.

– Ne haragudj – válaszolom, és kiöntöm az egész csészét, hogy újratöltssem. Nincs értelme meggyőzni arról, hogy így is jó lesz, mert Charlotte szigorúan ragaszkodik a méz-kávé arányhoz. – Brynn Gallaghert mondtál?

– Igen, kétszer is – feleli, és összeszűkültek tekintettel figyel a második próbálkozásomat.

– Milyen furcsa – jegyzem meg nemtörődöm hangon. Semmi szükségem arra, hogy Charlotte eltűnődjön, miért nem tudom hirtelen a legegyszerűbb feladatokat sem elvégezni. – Mert úgy tudom, már nem lakik a városban.

Charlotte megrándítja egyik vállát.

– Talán visszaköltöztek.

– Az ő baja – mondom erre, és átnyújtom neki a tökéletes kávé. – Tessék a kávé.

– Kösz, Tripp – mondja Charlotte, majd fizetés nélkül távozik. Tudja, hogy úgyis Shane kártyájára terhelem majd. Visz-

szamegy az asztalhoz, de nem veszi el a kabátját az üres székről. Helyette csak várakozó mosollyal megáll mellettük, és megvárja, amíg az egyik fiú Shane mellől odébb csúszik, hogy elfoglalhassa a helyét.

Charlotte folyamatosan együtt van Shane-nel. Mindig is így volt, amióta hivatalosan egy pár lettek nyolcadik végén. Korábban Shane is igényelte a lány közelségét, de mostanában látom a jeleit, hogy ez az intenzív együttlét kezdi megviselni őt. Mint most is, ahogy összeszorítja a száját, miközben Charlotte letelepszik mellé. De a következő pillanatban már mosolyogva üdvözli, úgyhogy inkább azon tűnődöm, nem csak kitalálom-e az egészet.

Nem mintha valaha rákérdeznék bármelyiküknél is. Shane, Charlotte és én közel négy éve barátok vagyunk, de ez inkább felszínes barátság. A suliról vagy a TikTokról beszélgetünk, vagy Charlotte kedvenc témájáról, ami nem más, mint Shane és Charlotte. És van egy egészen hosszú lista, amiről *soha nem* beszélünk. Ezen a listán pedig ott van egy íratlan szabály is, ami megszabja, hogy nyolcadik óta hogyan éljük az életünket.

Soha, de soha nem beszélünk arról, ami azon a napon az erdőben történt.

TRIPP

NÉGY ÉVVEL KORÁBBAN

Szerda délután van, a Saint Ambrose épülete mögötti nyírfaligetben állok, a fülhallgatómból üvölt a zene, és nézem, ahogy a leheletem párállik, miközben Shane Delgadóra várok. Még nincs egészen április közepe, tipikusan hideg, tavaszi nap van, ami akár a tél meghosszabbítása is lehetne, mert a fák még nem zöldültek ki teljesen. Nem is tudom, jó-e az időzítés Ms. Singh projektjére: „Gyűjtsetek faleveleket, hogy bemutassátok a környék különböző növényeit”, de kit érdekel. Az én véleményemet senki nem kérdezte.

A három kapcsos mappám vastagabb, mint ami egy ilyen tizenkét faleveles házi feladathoz kell, a műanyag irattartók tele vannak falevelekkel, amiket ma reggel gyűjtöttem a kertünkben. Arra gondoltam, akár el is kezdhetem nálunk a gyűjtést, és mivel már január óta dolgozom párban Shane-nel, tisztában vagyok vele, hogy a munka nagy részét én fogom elvégezni.

Shane az a fajta Saint Ambrose-diák, aki végigevickél az éveken, mert nem kell amiatt aggódnia, hogy megkapja-e az

öszöndíjat. Neki voltaképpen semmi miatt nem kell aggódnia. Shane olyan laza, hogy még azt is megengedheti magának, hogy időnként lefekszik egyet aludni az osztály kabátmegőrzőjében. Ezt mindenki tudja, sőt a tanárok még poénkodnak is vele, de úgy, ahogyan velem soha nem viccelődnének, ha engem kapnának rajta, hogy ott alszom.

Persze, tudom, hogy nincs értelme féltékenynek lenni Shane-re, de ma mégis az vagyok. Ma azt kívánom, bárcsak én lennék ő, vagy bárki más, csak ne önmagam.